

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck

en de ongewenste dood

Deel 9 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Rechercheur De Klerck en de ongewenste dood is een
uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2023 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: Richard Haddeman|Pixabay
ISBN: 978-94-92715-70-8 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-71-5 (e-book)
NUR 331

www.e-pulp.nl
www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

1.

Terugkomend van een bezoek aan het ziekenhuis stapte rechercheur Lucien de Klerck van de regionale politie-eenheid Rotterdam de behaaglijke warmte van het hoofdbureau binnen en trok de rits van zijn waxjas omlaag. Hij wierp een blik op zijn horloge. De late dienst duurde nog iets meer dan twee uur. Opzij zag hij wachtcommandant Patrick van Gessel luisteren naar een lange man met knalgele sportschoenen. De altijd wat norske brigadier trok een bedenkelijk gezicht en schudde traag zijn hoofd.

Toen hij De Klerck in het oog kreeg, wenkte hij steeds de Rotterdamse speurder naderbij. Met dikke lippen mimeerde hij het woord wartaal, maakte met zijn wijsvinger een roterende beweging ter hoogte van zijn slaap en knikte subtiel naar de bezoeker, die op gedempte toon doorpraatte, niets in de gaten hebbende.

‘Wat scheelt eraan, Patrick?’ vroeg De Klerck vriendelijk.

‘Kun jij deze meneer even meenemen voor een gesprek? Hij wil... eh, nadrukkelijk te kennen geven dat hij de moord niet heeft gepleegd.’

Voor De Klerck kon vragen welke moord, draaide de lange man een kwartslag en vestigde zijn blik op hem.

‘Dat heb ik ook niet,’ bevestigde hij met een vleugje paniek in zijn stem. ‘Ik vrees dat men mij de moord in de schoenen wil schuiven. Ik kan die beschuldiging maar beter vóór zijn door u mijn verzekering te geven dat ik...’ Hij stokte. Zijn wenkbrauwen gingen wat omhoog. ‘Zeg, ken ik u niet van... eh, vroeger?’

Rechercheur De Klerck nam de lange man voor zich op. Hij schatte hem op begin veertig. De man had kort, donker haar en blauwgrijze ogen. Hij droeg een zwarte broek en een suèdejasje met een kraag van imitatiebont. Het stoppelige gezicht kwam De Klerck niet direct bekend voor, al had hij in zijn lange loopbaan bij de politie een ijzersterk geheugen voor gezichten ontwikkeld. Vaak had dat talent zijn nut bewezen.

‘Ik ben het,’ zei de man met een zweem van een glimlach. ‘Richard Spijkers. U hebt me ooit achtervolgd na een gewapende overval in Spangen. Alweer een jaartje of vijftien geleden. Een overval op een

coffeeshop.’

Door de naam begon het bij De Klerck te dagen.

‘Een coffeeshop aan de... eh, Schaepmanstraat? Was u de overvaller die met de vluchtauto bijna een dodelijk ongeluk op de Mathenesserstraat veroorzaakte?’

Het gezicht van Richard Spijkers versomberde. Hij tikte met een vinger tegen zijn slaap.

‘Die gebeurtenis staat in mijn geheugen gegrift. Sindsdien sta ik altijd op achterstand. In confrontaties met de politie, bedoel ik. Maar ik kan naar eer en geweten zeggen dat ik sindsdien nooit... vrijwel nooit... van het rechte pad ben afgeweken. Daarover wil ik met u praten. Kan dat? Kan ik u spreken, meneer... eh, De Klerck?’

De Rotterdamse speurder knikte bevestigend.

‘Vanzelfsprekend. Volgt u mij maar.’

Hij ging de bezoeker voor naar een aangiftekamertje en bood hem de bezoekersstoel aan. Toen hij tegenover hem had plaatsgenomen, bekeek hij Spijkers opnieuw met belangstelling, terwijl lang vergeten details van de arrestatie in zijn hoofd hun rentree maakten. Er was bij het bijna-ongeluk een jong moedertje met haar kindervagen betrokken geweest die Spijkers op een haar na had geschept. Als hij niet tijdig op de rem had getrapt, had hij wellicht met de volledige buit kunnen ontsnappen, met fatale gevolgen voor moeder en kind.

Hij gebaarde naar zijn bezoeker.

‘Ik moet u eerlijk bekennen dat uw gezicht geen herkenning oproept.’

Richard Spijkers glimlachte.

‘Vroeger was mijn gezicht wat boller. Ik heb in de tussentijd veel gewicht verloren doordat ik alcohol heb afgezworen. Een hele prestatie als u bedenkt dat ik werk voor een firma in Schiedam die sterke dranken importeert en door de Benelux distribueert.’

De Klerck glimlachte.

‘U kunt de verleiding weerstaan?’

‘Het kost mij geen moeite,’ sprak hij met een achteloos gebaar. ‘Ik ben een man van principes geworden. Principes houden mijn denken zuiver.’

De Klerck knikte traag. Het zat hem nog dwars dat het gezicht geen herkenning opriep. Vermoedelijk was hij kortstondig met de man

in aanraking geweest. Hij was toen nog verbonden aan het politiebureau bij het Marconiplein, aan de rand van Spangen. De confrontatie had op Spijkers kennelijk veel meer indruk gemaakt.

‘Principes houden uw denken zuiver,’ herhaalde De Klerck bedachtzaam. ‘Dat klinkt alsof u in uw hoofd grenzen trekt die u nodig denkt te hebben.’

‘Dat is ook zo,’ beaamde Spijkers met een warme gloed in de ogen. ‘Voor mijn arrestatie heb ik geen best leven geleid. Wat u destijds deed, heeft mijn leven op de kop gezet. Het confronteerde mij met de schaduwkanten van mijn bestaan.’

‘U bent nooit... vrijwel nooit van het rechte pad afgeweken?’

Hij beklemtoonde het woord vrijwel.

Het gezicht van Richard Spijkers versomberde. Hij haalde diep adem en zuchtte.

‘Ik ben hier om een bekentenis af te leggen, meneer De Klerck. Gedurende een lange periode heb ik mijn werkgever, de heer Van Houwelingen, bestolen.’

‘Hoe?’

Hij maakte een onduidelijk gebaar.

‘Groothandel De Groot & Van Houwelingen is gevestigd in de Merwehaven in Schiedam, op loopafstand van mijn woning aan de Schiedamseweg Beneden in Oud-Mathenesse. Behalve een opslag is er ook een slijterij aan de straatzijde.’

‘Waar particulieren flessen drank kunnen kopen?’

Spijkers knikte.

‘Ik bedien nu al heel wat jaartjes in de winkel. Ik ken daardoor de vaste klantjes... wat ze bestellen... of ze een kassabon wensen. Ik ontdekte hoe eenvoudig het was af te rekenen zonder de kassa te gebruiken. Ik hoef alleen maar die indruk bij de klant te wekken.’

‘En dat geld stak u in eigen zak?’

Hij wendde beschaamd zijn hoofd af.

‘Ik deed het alleen bij de populaire flessen. Johnnie Walker Black Label, Smirnoff, Baileys Original Irish Cream... dat soort. Het enige risico dat ik liep, was dat meneer Van Houwelingen de inventaris zou opnemen.’

Rechercheur De Klerck knikte begrijpend.

‘Hij zou concluderen dat er een winkeldief actief was.’

Spijkers glunderde.

‘Het werkte perfect,’ sprak hij enthousiast. ‘In een week kon ik makkelijk een paar honderd euro extra opstrijken. Tot mijn opluchting liep ik niet tegen de lamp. Meneer Van Houwelingen is te goed van vertrouwen.’

De Klerck nam hem kritisch op.

‘Waarom liet u uw principes varen, meneer Spijkers? Waarom berooft u uw werkgever, de man die u een baan gaf, zodat u een nieuw leven kon opbouwen? Waarom benadeelt u de man die u vertrouwde?’

Richard Spijkers slikte.

‘Financiële problemen,’ stamelde hij. ‘Ik kreeg moeite de energierekening te betalen.’ Hij liet zijn hoofd zakken. Toen hij weer opkeek, lag er een gepijnigde blik in zijn ogen. ‘Ik meende dat meneer Van Houwelingen het kon lijden. Ik bedoel... de voorraden zijn enorm. Toch knaagde mijn geweten. Ongeveer twee maanden geleden ben ik ermee gestopt.’

‘Hoe lang hebt u dit gedaan?’

Spijkers haalde weifelend de schouders op.

‘Een maandje of drie à vier.’

‘Hoe groot bedraagt de schade?’

‘Alles bij elkaar?’ Hij tuitte nadenkend zijn lippen. ‘Toch wel bijna vierduizend euro.’

‘En nu komt u uzelf aangeven. Om schoon schip te maken?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Sinds vier weken werd ik gechanteerd.’

‘Door wie?’

‘Karin Voshart, een collega van het werk. Zij was de enige die wist wat ik uitspookte en zei dat ze met haar telefoon een diefstal had gefilmd.’

De Klerck trok zijn wenkbrauwen iets op.

‘De chantage begon toen u al met stelen was gestopt?’

‘Ja, een maand nadien. Ik veronderstel dat Karin om geld verlegen zat. Ze was net teruggekeerd van een trektocht door Zuid-Oost Europa.’

‘U liet zich chanteren?’

Hij spreidde beide handen.

‘Wat kon ik anders? Karin had bewijs en mijn baan stond op het spel. Ze vroeg ook geen grote bedragen. Niet in het begin, tenminste. De eerste keer een paar honderd euro. Daarna nog eens vijfhonderd.’

‘En nu?’

Spijkers slikte.

‘Ik had haar vanavond om acht uur tweeduizend euro moeten betalen. En...’

Hij zweeg en keek weer weg.

‘En dat geld hebt u niet?’

‘Zo’n bedrag kan ik onmogelijk ophoesten,’ sprak hij wanhopig. ‘Of ik moet mijn hypotheek verzwaren. Dat zou me dwingen opnieuw mijn werkgever te bestellen. Ziet u, de situatie was een onmogelijke!’

‘Maar Karin Voshart stelde u een deadline?’

Hij knikte.

‘Vanavond moest ik dokken of anders zou ze het filmpje anoniem... via een namaakprofiel op Facebook... aan meneer Van Houwelingen doorspelen.’

‘Waar zou de overdracht plaatsvinden?’

‘Bij de muziekkoepeel in het Julianapark in Schiedam.’

De Klerck fronste zijn wenkbrauwen.

‘Waarom daar?’

‘Zij woont in Schiedam.’

‘U weet waar?’

‘Nee. Nabij het park. Ik veronderstel dat ze niet wilde dat ik zou weten waar zij woont. Ze vreesde dat ik haar zou bedreigen.’

‘Maar zo’n afgelegen locatie als die koepel biedt daarvoor toch veel betere kansen? Geen getuigen en om acht uur is het al donker.’ De Klerck keek hem scherp aan. ‘U ging?’

Richard Spijkers schudde verwoed zijn hoofd.

‘Ik ben de hele avond thuisgebleven. Ik probeerde moed te verzamelen.’

‘Waarvoor?’

‘Om meneer Van Houwelingen te bellen en mijn misdaad te bekennen. Ik kon me er alleen niet toe zetten. Ik vreesde zijn reactie.’

‘U bent naar het hoofdbureau gekomen.’

Hij knikte fel.

‘Om mijn zaak bij u te bepleiten. Ik wil mijn leven beteren... een nieuwe grens trekken waar ik nooit meer overheen zal stappen. Ziet u, ik wil mijn baan niet kwijt. Die betekent alles voor mij.’

De Klerck hield zijn handen op.

‘Maar waarom hier... op het hoofdbureau? Is het politiebureau aan het Marconiplein soms al gesloten? Woont u niet op steenworpafstand?’

Richard Spijkers keek verlangend op.

‘Ik ben hier gekomen omdat ik weet dat u nu hier werkt. Ik hoop- te u te treffen omdat ik vertrouwen heb in u.’ Hij slikte. ‘Ik zit weer diep in de shit.’

De Klerck knikte belangstellend.

‘Want Karin Voshart is vermoord.’

Spijkers keek geschrokken op.

‘Dus u weet er al van?’

De Klerck schudde kalm zijn hoofd.

‘U spreekt over haar in de verleden tijd. In de hal beweerde u dat iemand u een moord in de schoenen wil schuiven.’

Richard Spijkers knikte fanatiek.

‘Ze is vanavond in het Julianapark gevonden,’ hijgde hij. ‘Met een mes in haar lijf. Begrijpt u nou waarom ik in paniek hiernaartoe ben gekomen? Ik zou haar ontmoeten omdat zij mij financieel uitkneep en nou is zij dood. Met mijn... eh, strafrechtelijke verleden ben ik automatisch de hoofdverdachte. En er zijn momenten geweest dat ik...’

Hij slikte.

‘Nou?’

‘Ze haalde het bloed onder mijn nagels vandaan. In blinde razernij had ik haar wel een mes in haar buik kunnen steken, recht in haar hart. Maar zo is het niet gegaan. Ik bleef thuis.’ Met een benauwde blik keek hij op. ‘Helaas... er is niemand in mijn leven. Niemand die mijn alibi kan bevestigen.’

‘Als u de hele avond thuis bent gebleven, hoe nam u dan kennis van de moord?’

Hij gebaarde wild.

‘Ik werd gebeld. Om twintig over acht. Een afgeschermd nummer.

Ik werd ervan beschuldigd Karin Voshart te hebben vermoord.’

‘Wie was die beller?’

Spijkers haalde de schouders weifelend op.

‘De stem kwam mij onbekend voor.’

‘Man of vrouw?’

‘Man.’

‘Staat u in de telefoongids?’

‘Nee, maar...’

De Klerck onderbrak hem. Hij hield zijn rechterhand op.

‘Mag ik even uw telefoon zien?’

Spijkers schoof naar achteren.

‘Vergeten. Ik heb in de haast mijn toestel vergeten. Maar het was toch een afgeschermd nummer. Ik kon niet zeggen wie het was. Een totaal onbekende persoon. Een man, dat weet ik alleen. Hij zei: jij bent de lafbek die haar heeft vermoord.’

De Rotterdamse speurder keek hem indringend aan.

‘Zou het kunnen dat deze beller zelf de moord pleegde en deze u in de schoenen wil schuiven?’

Het gezicht van Richard Spijkers kleurde.

‘Nee, nou...’ sprak hij weifelend. ‘Dan zou hij zich daarmee wel verraden, lijkt me. Ik bedoel, zo’n telefoontje is toch altijd te traceren? Zo’n fout zal hij toch niet begaan?’

‘Wat is dan zijn oogmerk?’

Hij haalde de schouders op.

De Klerck wendde zich tot het computerbeeldscherm. Hij tikte op het toetsenbord.

‘Ik zie in het systeem geen melding van een moord,’ sprak hij langzaam. ‘Er is geen moord in het Julianapark in Schiedam gerapporteerd.’

Richard Spijkers keek verbijsterd.

‘Maar dat kan niet waar zijn,’ riep hij in paniek. ‘De beller was heel beslist. Karin Voshart is dood... op lafhartige wijze in de rug gestoken!’